

Dopis otce Pavla č. 1 – 20. 3. 2020 (Stav nouze. Koronavirus.)

Drazí farníci, bratři a sestry, přátelé,

„Ježíš chce, abych vám znovu řekl, jak moc každého z vás miluje. Jeho lásku si vůbec nedovedete představit. Obávám se, že se mnozí z vás, s Ježíšem ve skutečnosti ještě nesečkali tváří v tvář, jen vy a Ježíš. Možná trávíme čas v kostele – ale viděli jste očima své duše, s jakou láskou se na vás dívá? Opravdu znáte toho živého Ježíše – ne Ježíše z knih, ale ze setkání s ním ve vaší duši? Slyšeli jste láskyplná slova, která k vám promlouvá? Žádejte ho o milost setkání. On vám ji touží dát. Nikdy se nepřestaňte denně důvěrně setkávat s Ježíšem jako skutečnou, živou osobou, nikoliv jen jako z představ.“

Tato slova jsem si vypůjčil od Matky Terezy z Kalkaty. Je to jakási její závěť, kterou napsala 25. března 1993 v indickém Varanasi nejen svým sestřím. Matka Tereza si přála, aby se celý svět dověděl o tajemství, které ji Ježíš osobně sdělil na cestě ve vlaku do Dardžilingu 10. září 1946. Toto setkání Matku Terezu nasměřovalo k novému způsobu života s nejchudšími a pro nejchudší. Myslím si, že mohou být i pro nás velkým povzbuzením v této době.

Protože Ježíš žije, nikdo z nás není jakkoliv omezen v tom, aby se s ním setkával. Samozřejmě že nám chybí běžné prostředky spásy, kterými jsou svátosti. Protože však prožíváme mimořádný čas, Ježíš je připraven dávat nám mimořádné milosti novými způsoby. Jako byl on na poušti 40 dnů se svým Otcem, můžeme i my využít současná omezení ke zcela jedinečným setkáním. Může to být podle jeho slov: „Když se modlíš ty, vejdi do svého pokojíku, zavři dveře a modli se k svému Otci, který je ve skrytosti.“ (Mt 6,6) Prozatím také můžeme prožít chvíle samoty v přírodě. Jak musíme být Pánu vděční za to, že jen na dosah jsou místa, kde nepotkáme ani živáčka.

Ještě jeden rozměr setkání s Ježíšem se nám nabízí. On sám řekl: „Kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.“ (Mt 18,20) Současná situace může být velikou příležitostí pro to, aby rodiny objevily poklad společné modlitby. Mohou to být chvíle s Písmem svatým, ranní chvály nebo nešpory z breviáře, společná modlitba růžence nebo Korunky Božího milosrdenství. Jsou rodiny, které mohou společně zpívat s kytarou i bez ní. Je vhodné společně jíst a před jídlem se pomodlit modlitbu Anděl Páně, nebo si přečíst z Bible krátký úryvek. Je vhodné společně prožívat mši svatou díky

rozhlasu a televizi. Jsem rád, že se nám při příležitosti pohřbu Zdenky Bořutové konečně podařilo zajistit přímý přenos z našeho kostela přes kanál YouTube (<https://farnost-valmez.cz/youtube>).

Ježíšův pobyt na poušti byl plný pokušení. Nesmíme zlehčovat současnou situaci. Je třeba, abychom byli bdělí. Jedním z pokušení však je, zcela se zaměřit na sledování zpráv, stále se ptát, jaké jsou počty nakažených a bez konce analyzovat současnou situaci. Stejně tak se můžeme zaměřit zcela na sebe a úzkostlivě vnímat jakékoliv změny zdravotního stavu v našem organismu. Pamatujme na to, co říká apoštol Pavel: „Soustředění na sebe je Bohu nepřátelské.“ (Řím 8,7a) „Dát se vést sobectvím znamená smrt, dát se vést Duchem je život a pokoj.“ (Řím 6,6)

Jiné pokušení spočívá v tom, že budeme opovážlivě spoléhat na Boží pomoc, nebudeme respektovat nejrůznější nařízení a pokyny. Dá se říct, že je to jakási duchovní „frajeřina“. Vzpomeňme na sv. Josefa. Kdyby nerespektoval nařízení císaře Augusta o sčítání lidu, Pán Ježíš by se nenarodil podle prorockých předpovědí v Betlémě. Nedokážu si ani představit, že by sv. Josef jakákoliv nařízení veřejných autorit komentoval a kritizoval. V tomto boji s pokušitelem nám mohou pomáhat Ježíšova slova: „Nebudeš pokoušet Pána, svého Boha.“

Třetí pokušení může být také velmi silné. Naše i světová ekonomika prožívá velmi těžké časy. Toho samozřejmě využívá ďábel a snaží se přivést lidi k zoufalství. Ježíš již tento boj s pokušitelem vyhrál a jeho slova nám pomohou získat vnitřní pokoj. Často si opakujeme: „Nejen chlebem bude člověk živ, ale každým slovem, které vychází z Božích úst.“ (Mt 4,4) a „Pánu svému Bohu se budeš klanět a jen jemu sloužit.“ (Mt 4,10)

V každé situaci nám velmi pomůže postoj vděčnosti. Když si v životě nevíš rady, začni Bohu děkovat. Např. za to, že současná situace není ještě daleko horší. Kolik generací našich předků prožívalo nejrůznější války, morové a jiné epidemie. Děkuj také za to, že naše společnost je dobře organizovaná a že nám nechybí potřebné informace přes nejrůznější média.

Kromě toho, že budeme Pánu děkovat a vytrvale ho chválit, protože těm, kteří milují Boha, všechno napomáhá k dobrému (Řím 8,28), můžeme do naší chvály zapojit celé stvoření. Vzpomínám na jedno vyprávění ze života otců pouště. Dva poustevníci putovali pouští v hrozném horku. Jeden druhého vyzval: pozvěme přírodu ke chválám a nebude nám ubližovat. Pak se začali modlit chvalozpěv tří

mládenců v ohnivě peci z knihy proroka Daniela (Dan 3,57 – 88). Velký důraz přitom kladli na slova: Ohni a žáre, velebte Pána, studeno a teplo, velebte Pána. Slunce a měsíci, velebte Pána. Ve stejném okamžiku zakusili vnitřní útěchu a cesta přestala být nesnesitelným trápením. Slova tohoto chvalozpěvu mi byla útěchou v době tzv. ladovské zimy (Zimo a chlade, velebte Pána, ledy a sněhy, velebte Pána) nebo při povodních (Všechny vody na nebi, velebte Pána, prameny, velebte Pána, moře a řeky, velebte Pána.) Na jednom dětském táboře jsem děti naučil nové, ne přímo biblické verše: Mouchy a klíšťata, velebte Pána, vosy a hovada, velebte Pána. Od této chvíle velmi výrazně klesl počet dětí, které byly napadeny klíšťaty. Co myslíte? Nebylo by dobré tu a tam říct: Viry a bakterie, velebte Pána? Našimi ústy má přece chválit Boha celý vesmír a všechno tvorstvo. Když takto pozveme přírodu k Božím chválám, nebude nám ubližovat. Dále také prosme za déšť a budme vděčni za každou kapku. Neříkejme, že je to málo a že to nemá žádný význam. Když se naučíme děkovat za drobečky, Pán Bůh nám dá chleba do sytosti.

o. Pavel